

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staat der Nederlanden

Druga strona postępowania: Warner-Lambert Company LLC

Sentencja

Artykuł 11 akapit drugi dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/26/UE z dnia 25 października 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że w procedurze wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, przekazanie właściwemu organowi krajowemu przez wnioskującego o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego lub przez posiadacza takiego pozwolenia ulotki lub charakterystyki produktu leczniczego, które nie zawierają odniesień odsyłających do wskazań lub form dozowania, które były chronione prawami z patentu w chwili, gdy dany produkt był wprowadzony do obrotu, stanowi wniosek o ograniczenie zakresu pozwolenia na dopuszczenie do obrotu danego generycznego produktu leczniczego.

(¹) Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Węgry) — Human Operator Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-434/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Harmonizacja ustawodawstw podatkowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Odliczenie VAT — Określenie podatnika zobowiązanego do zapłaty VAT — Zastosowanie z mocą wsteczną środka stanowiącego odstępstwo — Zasada pewności prawa)

(2019/C 131/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Human Operator Zrt.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Prawo Unii sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu przewidującemu stosowanie środka stanowiącego odstępstwo od art. 193 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2013/43/UE z dnia 22 lipca 2013 r., zanim akt prawa Unii zezwalający na to odstępstwo nie został notyfikowany państwu członkowskiemu, które o nie wniosło, w sytuacji gdy wspomniany akt prawa Unii nie wskazuje swojego wejścia w życie lub początkowej daty jego stosowania, nawet jeśli to państwo członkowskie złożyło wniosek, aby wspomniane odstępstwo było stosowane z mocą wsteczną.

(¹) Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Vetsch Int. Transporte GmbH

(Sprawa C-531/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 143 ust. 1 lit. d) — Zwolnienia z VAT z tytułu importu — Import, po którym nastąpiło wewnątrzwspólnotowe przemieszczenie — Późniejsza dostawa wewnątrzwspólnotowa — Oszustwo podatkowe — Odmowa zwolnienia — Przesłanki)

(2019/C 131/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Vetsch Int. Transporte GmbH

przy udziale: Zollamt Feldkirch Wolfurt

Sentencja

Artykuł 143 lit. d) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i art. 143 ust. 1 lit. d) te same dyrektywy zmienionej dyrektywą Rady 2009/69/WE z dnia 25 czerwca 2009 r. należy interpretować w ten sposób, że przewidzianego w tych przepisach zwolnienia z podatku od wartości dodanej z tytułu importu nie można odmówić importerowi wyznaczonemu jako osoba zobowiązana do zapłaty tego podatku lub uznanemu za taką osobę zgodnie z art. 201 dyrektywy 2006/112 w sytuacji takiej jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której z jednej strony odbiorca przemieszczenia wewnątrzwspólnotowego następującego po tym imporcie popełnia w zakresie transakcji dokonanej po tym przemieszczeniu oszustwo, które nie jest związane z owym przemieszczeniem, a z drugiej strony żaden element nie pozwala na uznanie, że importer wiedział lub powinien był wiedzieć, iż owa późniejsza transakcja była związana z oszustwem popełnionym przez odbiorcę.

(¹) Dz.U. C 412 z 4.12.2017.